

**MOSKOVAN AMMATTILIITTOJEN
JA TEHDASKOMITEOIDEN
IV KONFERENSSI¹³³**

KESÄKUUN 27—HEINÄKUUN 2 p:nä 1918

*Lyhyet selostukset julkaistu
kesäkuun 28 p:nä 1918
„Pravda” lehden 130. numerossa ja
„Izvestija VTsIK” lehden 132. numerossa*

*Julkaistu täydellisenä v. 1918 kirjassa
„Moskovan kaupungin tehdaskomiteoiden
ja ammattiliittojen IV konferenssin
pöytäkirjat”
Ammattiliittojen Yleisvenäläisen
Keskusneuvoston kustantamo*

*Julkaistaan kirjan tekstistä,
joka on tarkastettu
pikakirjoituspöytäkirjan mukaan*

I

SELOSTUS NYKYHETKEN TILANTEESTA
KESÄKUUN 27 pnä 1918

Toverit! Te olette tietysti kaikki tietoisia siitä, että maamme on nyt joutunut mitä suurimpaan onnettomuuteen — nälänhätään. Ja ennen kuin ryhdymme käsittelemään nyt juuri erikoisesti kärjistynyttä nälänhätää vastaan tähdättyjä taistelutoimenpiteitä meidän on ennen kaikkea asetettava kysymys siitä, mitkä ovat ne perussyyt, jotka ovat aiheuttaneet tämän onnettomuuden. Asettaessamme tämän kysymyksen meidän on sanottava itsellemme ja muistettava, ettei tähän onnettomuuteen ole joutunut ainoastaan Venäjä, vaan myös kaikki maat, jopa kaikkein sivistyneimmät ja edistyneimmät kulttuurimaatkin.

Venäjällä on monien viimeisten vuosikymmenien aikana, ja varsinkin nyt, vallankumouksen aikana, käynyt usein niin, että nälänhätään on joutunut kokonaisia alueita maanviljelysmaastamme, jossa tsaarien, tilanherrojen ja kapitalistien harjoittama sorto oli köyhdyttänyt ja pitänyt puristuksessa venäläisen talonpoikaiston suurta enemmistöä. Mutta Länsi-Euroopankin maat kärsivät samanlaisesta onnettomuudesta. Monet näistä maista olivat kymmenien ja satojenkin vuosien kuluessa jo unohtaneet, mitä nälkä on, niin korkealle kehittyneitä oli niiden maanviljelys, niin hyvin turvattuina olivat suurilla tuontiviljämäärillä ne Euroopan maat, joilla ei ollut riittävästi omaa viljaa. Mutta nyt, kahdennellakymmenennellä vuosisadalla, huolimatta tekniikan yhä voimakkaammasta edistyksestä, erinomaisista keksinnöistä ja siitä, että maataloudessa käytetään valtavissa määrin koneita, sähköä ja uusia polttomootoreita, me näemme nyt rinnan kaiken tämän kanssa, että poikkeuksetta kaikkien Euroopan maiden kansoja on

kohdannut tämä sama onnettomuus, nälänhätä. Näyttää aivan kuin maat palaisivat sivilisaatiosta ja kulttuurista takaisin alkukantaiseen raakalaisuuteen, aivan kuin ne joutuisivat jälleen sellaiseen tilaan, jolloin tavat raaistuvat, ihmiset petomaistuvat taistellessaan leipäpalasta. Mikä on aiheuttanut tämän käänteen raakalaisuuteen useissa Euroopan maissa, suurimmassa osassa näitä maita? Me kaikki tiedämme, että sen on aiheuttanut imperialistinen sota, sota, joka on jo neljä vuotta raadellut ihmiskuntaa ja josta kansat ovat saaneet maksaa jo huomattavasti enemmän kuin kymmenen miljoonaa nuoren ihmisen henkeä, sota, jonka ovat päästäneet valloilleen omaa etuaan ajavat kapitalistit, sota, jota käydään siitä, kuka, mikä suursaalis-taja, englantilainen vai saksalainen, tulee olemaan maailman valtias, hankkimaan siirtomaita ja kuristamaan pieniä kansoja.

Tämä sota, joka on levinnyt melkein koko maapallolle ja vienyt vähintään kymmenen miljoonaa ihmishenkeä lukuunottamatta miljoonia silvottuja, vammaisia ja sairaita, sota, joka lisäksi on irrottanut tuotannollisesta työstä miljoonia mitä terveimpiä ja parhaita ihmisiä,— tämä sota on johtanut siihen, että ihmiskunta on nyt täydellisen raakalaisuuden tilassa. On toteutunut se, minkä ennustivat kapitalismin pahimmaksi, tuskallisimmaksi ja raskaimmaksi lopuksi monilukuiset sosialistisen suunnan kirjailijat, jotka sanoivat: kapitalistinen yhteiskunta, jonka perustana on se, että harvalukuiset kapitalistit ja monopolistit anastavat käsiinsä yksityisomaisuuden, maan, tehtaat ja työvälineet, muuttuu sosialistiseksi yhteiskunnaksi, joka yksin vain voi tehdä lopun sodasta, sillä kapitalistinen „sivistynyt”, „kulttuuri”-maailma kulkee ennenkuulumatonta romahdusta kohti, joka saattaa murtaa ja kiertämättä murtaakin kulttuurielämän kaikki perustat. Toistan, ettei vain Venäjällä, vaan myös edistyneimmissä kulttuurimaissa, esimerkiksi Saksassa, jossa työn tuottavuus on verrattomasti korkeammalla, joka voi tyydyttää maailman teknillisten välineiden tarpeen runsain mitoin ja joka sen lisäksi kaukaisiin maihin omaamiensa vapaiden yhteyksien avulla voi huoltaa väestön elintarvikkeilla, sielläkin on nälänhätä, joka on verrattomasti paremmin järjestetty, pitemmäksi ajaksi venytetty kuin Venäjällä, mutta se on vieläkin vaikeampi ja tuskallisempi nälänhätä. Kapitalismi on johtanut niin raskaaseen

ja tuskalliseen romahdukseen, että nyt on jokaiselle täysin selvää, että nykyinen sota ei voi päättyä ilman monia mitä raskaimpia ja verisimpiä vallankumouksia, joista Venäjän vallankumous oli vasta ensimmäinen, vasta alkua.

Te kuulette nyt tiedotuksia siitä, että esimerkiksi Wienissä on perustettu toistamiseen työläisten edustajain Neuvosto, että työtätekevä väestö on siellä toistamiseen miltei täydellisessä yleislakossa¹³⁴. Me saamme kuulla siitä, kuinka sellaisissa kaupungeissa, jotka ovat tähän asti olleet kapitalistisen järjestyksen, kulttuurin ja siviilisaation esikuvia, esimerkiksi Berliinissä, on kadulla liikkuminen pimeässä käynyt vaaralliseksi, sillä huolimatta mitä ankarimmista vainotoimenpiteistä ja mitä tiukimmasta vartiinnista sota ja nälkä ovat sielläkin saattaneet ihmiset täydellisen villeyden tilaan, sellaiseen anarkiaan, sellaiseen kuohuntaan, ettei vain keinottelu, vaan myös suoranainen ryöstö, suoranainen sota leipäpalasta on tulemassa päiväjärjestykseen kaikissa kulttuuri- ja sivistysmaissa.

Toverit, kun me nyt näemme meillä itsellämme, kotimaassamme, kuinka tuskallinen ja vaikea tilanne on meillä nälänhädän pohjalla muodostunut, niin meidän on selitettävä harvalukuisille, mutta kuitenkin vielä olemassaoleville, kokonaan sokeille ja tietämättömille ihmisille nälänhädän tärkeimmät ja pääasiallisimmat syyt. Meillä saattaa tavata vielä ihmisiä, jotka järkeilevät: tsaarin aikana leipää sentään oli, mutta kun tuli vallankumous, niin leipääkään ei ole. Ja se on ymmärrettävää, että joillekin maalaismummoille saattaa todellakin koko historian kulku viimeisen kymmenen vuoden aikana sisältyä siihen, että ennen oli leipää, mutta nyt ei ole. Se on ymmärrettävää, sillä nälänhätä on sellainen onnettomuus, joka lakaisee tieltään, työntää sivuun kaikki muut kysymykset ja asettaa sen etutilalle, alistaa kaiken muun sen alaiseksi. Ja ymmärrettävää on, että meidän tehtävänämme, tietoisten työläisten tehtävänä on selittää mitä laajimmille joukoille, selittää poikkeuksetta kaikille kaupungin ja maaseudun työtätekevien joukkojen edustajille, mikä on pääsyyinä nälänhätään, sillä ellemme sitä selitä, niin emme voi saada omassa emmekä työtätekevien joukkojen edustajienkaan keskuudessa aikaan oikeaa asiaan suhtautumista, emme voi luoda oikeaa käsitystä onnettomuuden vahingollisuudesta, emme voi saada aikaan lujaa päättäväisyyttä ja sellaista mielialaa, joka on tarpeen

taistelun käymiseksi tätä onnettomuutta vastaan. Ja kun muistamme, että tämän onnettomuuden on aiheuttanut imperialistinen sota, että kaikkein rikkaimmatkin maat näkevät nykyisin ennen aavistamatonta nälkää ja työtä-tekevien joukkojen suuri enemmistö kokee sietämättömiä kärsimyksiä, kun muistamme, että tämä imperialistinen sota on jo neljän vuoden ajan pakottanut eri maiden työläisiä vuodattamaan vertaan kapitalistien etupyyteiden takia, kun muistamme, että mitä pitemmälle tämä sota jatkuu, sitä vaikeammaksi käy siitä irrottautuminen, niin silloin me käsitämme, millaisia jättimäisiä, äärettömiä voimia on pantava liikkeelle.

Sotaa on kestänyt jo kohta neljä vuotta. Venäjä sanoutui irti sodasta, ja koska sanoutui irti yksin, se joutui imperialistipetojen kahden lauman väliin, ja kumpikin niistä repii, kuristaa, käyttää hyväkseen Venäjän tilapäistä suojattomuutta ja aseettomuutta. Sotaa on kestänyt jo neljä vuotta. Saksan imperialistisaalistajat ovat saaneet useita voittoja ja pettävät edelleenkin työläisiään, joista osa porvariston lahjomana on siirtynyt sen puolelle ja toistelee inhottavaa veristä valhetta isänmaan puolustamisesta, vaikka saksalaiset sotilaat puolustavat todellisuudessa saksalaisten kapitalistien itsekkäitä ryöstöetuja, kapitalistien, jotka lupaavat heille, että Saksa tuo rauhan ja hyvinvoinnin, mutta todellisuudessa me näemme, että Saksan voitot paljastavat Saksan toivottoman aseman sitä selvemmin, mitä laajemmiksi ne käyvät.

Saksa kerskaili Brestin rauhan aikana, kun se solmi väkivaltaan ja kansojen sortoon perustuvan Brestin anastus- ja ryöstörauhan, saksalaiset kapitalistit kerskailivat, että he antavat työläisille leipää ja rauhan. Mutta nykyisin Saksassa pienennetään leipäannosta. Yleisesti on tunnustettu, että elintarvikekampanja kärsi vauraassa Ukrainassa vararikon, ja Itävallassa asia on taas kehittynyt nälkäkapinoiksi, yleiskansalliseksi joukkojen kuohunnaksi, sillä mitä kauemmin Saksa voittojaan saa, sitä selvemmäksi käy jokaiselle, jopa Saksan suurporvariston monille edustajillekin, että sota on toivotonta, että vaikka saksalaiset kykenisivätkin tekemään vastarintaa Länsirintamalla, niin se ei vie heitä yhtään lähemmäksi sodan loppua, vaan luo vielä uuden orjuutetun maan, joka saksalaisten joukkojen on miehitettävä, otettava haltuunsa ja jossa on edelleenkin

käytävä sotaa, ja rappeuttaa Saksan armeijan, joka on muuttumassa ja muuttuu armeijasta rosvojoukkioksi, väeksi, joka tekee väkivaltaa vieraille kansoille, aseettomille kansoille, vie niiltä elintarvikkeiden ja raaka-aineiden viimeisetkin rippeet, vaikka väestön vastarinta onkin voimakasta. Mitä pitemmälle Saksa menee Euroopan reunamaihin, sitä selvemmäksi käy, että sitä vastassa ovat Englanti ja Amerikka, että ne ovat paljon kehittyneempiä, niiden tuotantovoimat ovat paljon suurempia ja ajan tullen ne lähettävät Eurooppaan kymmenin tuhansin uutta parasta väkeä muuttaakseen kaikki koneet, kaikki tehtaat tuhoamisen välineiksi. Sota tulee uudestaan ja se merkitsee, että joka vuosi, vieläpä jok'ainoa kuukausikin laajentaa tuota sotaa. Tuosta sodasta ei ole muuta ulospääsyä kuin vallankumous, kuin kansalaisota, kuin se, että sota, jota kapitalistit käyvät keskenään liikevoittojensa takia, saaliin jakamisesta, pienten maiden kuristamiseksi, muutetaan sorrettujen sodaksi sortajia vastaan, mikä on ainoa sellainen sota, joka historian kulussa on aina seurannut suurien vallankumousten lisäksi myös vähänkin huomattavampia vallankumouksia, ainoa sota, joka työtätekevien, sorrettujen ja riistettyjen joukkojen etujen kannalta on ainoaa laillista, oikeudenmukaista ja pyhää sotaa. (Suosiosioitoksia.) Ilman tällaista sotaa ei imperialistisesta orjuudesta voida vapautua. Meidän pitää selvästi käsittää, minkälaisia uusia onnettomuuksia kansalaisota tuo jokaiselle maalle. Nuo onnettomuudet ovat sitä raskaampia, mitä kulttuurisempi on maa. Kuvitelkaamme, että koneiden ja rautateiden maassa on kansalaisota, joka katkaisee maan alueiden välisen yhteyden. Kuvitelkaa, millaisessa asemassa tulevat olemaan alueet, jotka kymmenien vuosien kuluessa ovat soveltautuneet elämään teollisen vaihdon pohjalla, ja te käsitätte, että jokainen kansalaisota tuo vielä uusia raskaita onnettomuuksia, joista suuret sosialistit jo puhuivatkin. Imperialistit syöksevät työväenluokan onnettomuuksiin, kärsimyksiin ja kuolemaan. Uudelle sosialistiselle yhteiskunnalle, niin raskaita ja tuskallisia kuin nuo koko ihmiskunnan kärsimykset ovatkin, käy päivä päivältä yhä selvemmäksi, että imperialistien aloittamaa sotaa eivät lopeta nuo imperialistit, vaan sen lopettavat uudet luokat, työväenluokka, joka kaikissa maissa alkaa yhä enemmän liikehtiä ja joutuu päivä päivältä yhä

voimakkaamman suuttumuksen ja kuohunnan valtaan ja se tunteista ja mielialoista riippumatta vaatii välttämättömyyden pakosta kukistamaan kapitalistien herruuden. Venäjällä, jossa nälänhätä on erikoisen tuntuva, me joudumme ylittämään sellaisen kauden, jota vallankumous ei ole vielä ennen kokenut, mutta länsieurooppalaisilta tovereilta emme voi odottaa saavamme pikaista apua. Venäjän vallankumouksen vaikeus on siinä, että Venäjän vallankumouksellisen työväenluokan oli paljon helpompi aloittaa kuin muiden länsieurooppalaisten luokkien, mutta meidän on vaikeampi jatkaa. Siellä, Länsi-Euroopan maissa, vallankumouksen aloittaminen on vaikeampaa, sillä vallankumouksellista proletariaattia vastassa on siellä korkein kulttuurivoima ja työväenluokka on kultivoidussa orjuudessa.

Mutta me, jo yksistään ulkopoliittisen asemamme vuoksi, joudumme elämään äärettömän raskasta aikaa, ja meidän, työtätekevien joukkojen edustajain, työläisten, tietoisten työläisten, on selitettävä kaikessa agitaatiossamme ja propagandassamme, jokaisessa puheessamme, jokaisessa tunnuksestamme, tehtaalla pitämässämme keskustelutilaisuudessa ja aina tavatessamme talonpoikia, on selitettävä heille, että onnettomuus, johon olemme joutuneet, on kansainvälinen onnettomuus, että siitä ei ole muuta ulospääsyä kuin maailmanvallankumous. Kun meidän on koettava tällainen tuskallinen kausi jäätyämme tilapäisesti yksin, niin meidän on ponnistettava kaikki voimamme, jotta kestäisimme lujina tämän vaikean kauden, sillä me tiedämme, että loppujen lopuksi emme ole yksin, että ne onnettomuudet, jotka ovat kohdanneet meitä, lähestyvät vähitellen jokaista Euroopan maata, ja ettei ainoakaan näistä maista löydä ulospääsyä ilman monia vallankumouksia.

Venäjällä meitä on kohdannut nälänhätä, jota kärjistää vielä se, että Venäjältä on pakkorauhalla riistetty viljavimmat ja hedelmällisimmät kuvernementit; sitä on kärjistänyt vielä sekin, että vanha elintarvikehankintakampanja alkaa olla meillä lopussa. Uuteen ja epäilemättä runsaaseen satoon jää vielä muutamia viikkoja, jotka sen vuoksi ovat kaikkein vaikeimpia, ja tätä muutenkin vaikeaa kautta on kärjistänyt se, että Venäjällä kukistetut tilanherrojen ja kapitalistien riistäjäluokat tekevät kaikkensa, ponnistavat kaikki voimansa yrittäessään yhä uudemman kerran palaut-

taa itselleen vallan. Siinä on eräs pääsyy siihen, että juuri Siperian viljavat kuvernementit ovat nyt tshekkoslovakialaisten kapinan tuloksena eristettyjä meistä. Mutta me tiedämme hyvin, mitkä voimat pitävät tuota kapinaa yllä, me tiedämme hyvin, että tshekkoslovakialaiset sotamiehet ovat ilmoittaneet sotajoukkojemme, työläistemme ja talonpoikaimme edustajille, että he eivät halua sotia Venäjää ja Venäjän Neuvostovaltaa vastaan, että he tahtovat vain ase kädessä murtautua reuna-alueille, mutta heidän johdossaan ovat ne samat eiliset kenraalit, tilanherrat ja kapitalistit, jotka toimivat englantilaisilla ja ranskalaisilla rahoilla ja joita tukevat porvariston puolelle siirtyneet venäläiset sosialipetturit. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Tuo koplakunta käyttää nälänhätää tehdäkseen vieläkin yrityksen tilanherrojen ja kapitalistien valtaanpalauttamiseksi. Toverit, vallankumouksemme kokemus vahvistaa oikeiksi ne sanat, jotka ovat aina erottaneet tieteellisen sosialismin edustajat, Marxin ja hänen seuraajansa, utopistisocialisteista, pikkuporvarillisista socialisteista, intelligenttisocialisteista, haaveilijasocialisteista. Haaveilijaintelligentit, pikkuporvarilliset socialistit luulivat ja ehkä vieläkin luulevat ja haaveilevat, että socialismi voidaan toteuttaa vakuuttamisen pohjalla. Kansan enemmistö tulee vakuuttuneeksi, ja kun se tulee vakuuttuneeksi, niin vähemmistö alistuu, enemmistö äänestää puolesta ja socialismi on toteutettu. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Ei, maailma ei ole rakennettu niin otolliseksi; riistäjiä, tilanherrapetoja, kapitalistiluokkaa ei voida saada vakuuttumaan. Socialistinen vallankumous vahvistaa sen, minkä kaikki ovat nähneet — riistäjien mitä raivokkaimman vastarinnan. Mitä voimakkaampaa on sorrettujen luokkien rynnistys, mitä lähemmäksi ne tulevat kaikkinaisen sarron, kaikkinaisen riiston kukistamista, mitä päättäväisemmin sorretut talonpojat ja sorretut työläiset kehittävät aloitetta, itsenäistä aloitettaan, sitä hurjemmaksi käy riistäjien vastarinta.

Me elämme kapitalismista socialismiin siirtymisen vaikeinta, tuskallisinta kautta, kautta, joka tulee kaikissa maissa kiertämättä olemaan pitkä, hyvin pitkä kausi, sillä, toistan sen vielä, sorretun luokan jokaiseen voittoon sortajat vastaavat yhä uusilla vastarintayrityksillä, sorretun luokan vallan kukistamisen yrityksillä. Minkälaista tuo vastarinta on, siitä on osoituksena tshekkoslovakialaisten

kapina, jota Neuvostovallan kukistamisen politiikkaa ajava englantilais-ranskalainen imperialismi ilmeisesti auttaa. Me näemme, että nälänhätä luonnollisesti voimistaa tuota kapinaa. Ymmärrettävää on, että työtätekevien laajojen joukkojen keskuudessa on paljon sellaisia ihmisiä, jotka — te tiedätte sen erittäin mainiosti, jokainen teistä havaitsee sen tehtaassa,— eivät ole valistuneita sosialisteja eivätkä voi sellaisia olla, koska heidän täytyy tehdä lujasti työtä tehtaissa ja koska heillä ei ole aikaa enempää kuin mahdollisuuksiakaan tulla sosialisteiksi. Ymmärrettävää on, että nämä ihmiset ovat myötämielisiä nähdessään, kuinka tehtaista nousee työläisiä, jotka saavat mahdollisuuden alkaa itse opiskella ja valmistautua tuotantolaitosten johtamisen tehtävään, vaikeaan ja rasittavaan tehtävään, jossa erehdykset ovat kiertämättömiä, mutta joka on ainoa tehtävä, jossa työläiset voivat lopultakin toteuttaa järkkymättömän pyrkimyksensä siihen, etteivät koneet, tehtaat, paras nykyaikainen tekniikka, ihmiskunnan parhaat saavutukset palvelisi riistoa, vaan parantaisivat ja helpottaisivat valtaavan enemmistön elämää. Mutta kun he näkevät, kuinka lännestä, pohjoisesta ja idästä tulleet imperialistisaalistajat käyttävät hyväkseen Venäjän suojattomuutta repiäkseen sen palasiksi, eivätkä vielä tiedä kuinka käy työväenliikkeen muissa maissa, niin heidän epätoivonsa on ymmärrettävää. Muuten ei voi ollakaan. Naurettavaa olisi odottaa ja järjestöntä luulla, että riistoon perustuvassa kapitalistisessa yhteiskunnassa olisi voinut heti ilmaantua täysi tietoisuus sosialismin kiertämättömyydestä, sosialismin käsittäminen. Niin ei voi tapahtua. Se muodostuu vasta lopussa ja siinä taistelussa, jota joudutaan käymään näin kovin vaikeana kautena, jolloin yksi vallankumouksista osoittautui olevan toisia edellä eivätkä toiset auta ja kun nälänhätä on uhkaamassa. Luonnollista on, että työtätekevien kerroksissa alkaa kiertämättä vallita epätoivo ja suuttumus ja ilmaantuu halu viitata kerrassaan kaikelle kintaalla. Ja ymmärrettävää on, että vastavallankumoukselliset, tilanherrat ja kapitalistit sekä näiden suojelijat ja apurit käyttävät tätä seikkaa hyväkseen suorittaakseen yhä uuden rynnistyksen sosialistista valtaa vastaan.

Me näemme, mihin se on johtanut kaikissa sellaisissa kaupungeissa, joissa ei ole ollut apuna ulkomaisten pistimiä. Me tiedämme, että Neuvostovalta on onnistuttu voitta-

maan vain silloin, kun henkilöt, jotka ovat pitäneet niin suurta ääntä isänmaan puolustamisesta ja patriotismitaan, ovat paljastaneet kapitalistisen luontonsa ja alkaneet solmia sopimuksia tänään saksalaisten pistinten kanssa murhatakseen niiden avulla ukrainalaisia bolshevikkeja, huomenna turkkilaisten pistinten kanssa hyökätäkseen bolshevikkeja vastaan, ylihuomenna tshekkoslovakialaisten pistinten kanssa kukistaakseen Neuvostovallan ja murhatakseen bolshevikkeja Samarassa. Vain ulkomainen apu, vain ulkomaisten pistinten apu, vain Venäjän myyminen japanilaisille, saksalaisille ja turkkilaisille pistimille, vain se on tähän saakka tuonut kapitalismin luokkasovittelijoille ja tilanherroille edes hivenen verran menestystä. Mutta me tiedämme, että kun sentapaisia kapinoita on nälänhädän ja joukkojen epätoivon pohjalla puhjennut, kun kapinan valtaan on joutunut sellaisia seutuja, joihin ei ole voitu kutsua avuksi ulkomaisia pistimiä, kuten oli Saratovissa, Kozlovissa ja Tambovissa, niin Perustavaa kokousta koskevilla koreilla tunnuksilla itseään verhoavien tilanherrojen, kapitalistien ja heidän ystäviensä valta on joutunut mittaamaan olemassaolonsa päivillä ellei tunneillakin. Mitä kauempana ovat neuvostosotajoukkojen osastot olleet tilapäisesti vastavallankumouksen haltuun joutuneesta keskuksesta, sitä päättäväisempää on ollut liike kaupunkilaisyöläisten keskuudessa, sitä suurempaa aloitteellisuutta ovat nämä työläiset ja talonpojat ilmaisseet tullakseen Saratovin, Penzan, Kozlovin avuksi ja kukistaakseen viipymättä valtaan päässeän vastavallankumouksen.

Toverit, kun tarkastelette näitä tapahtumia kaiken sen kannalta, mitä maailman historiassa nykyisin tapahtuu, kun muistatte, että meidän tehtävänämme — meidän yhteisenä tehtävänämme — on selvittää itsellemme ja pyrkiä selittämään joukoille, että nämä mitä suurimmat onnettomuudet eivät ole kohdanneet meitä sattumalta, vaan ensinnäkin imperialistisen sodan vuoksi sekä tilanherrojen, kapitalistien ja riistäjien raivokkaan vastarinnan vuoksi, kun selvitämme itsellemme sen, niin voidaan olla varmoja siitä, että tämä oikea käsitys, niin vaikeaa kuin se lieneekin, tunkeutuu yhä syvemmälle laajoihin joukkoihin, ja me onnistumme saamaan aikaan kurinalaisuuden, voittamaan kurittomuuden tehtaissamme, voimme auttaa kansaa kestämään tämän tuskallisen kauden, joka on erittäin rasittava

ja voi ehkä jatkua kuukauden tai pari, muutaman viikon, joiden kuluttua pääsemme uuteen satoon.

Te tiedätte, että nykyisin, tshekkoslovakialaisen vastavallankumouksellisen kapinan vuoksi, joka on eristänyt meiltä Siperian, etelässä tapahtuvan jatkuvan kuohunnan vuoksi ja sodan vuoksi tilanne meillä Venäjällä on hyvin vaikea, mutta ymmärrettävää on, että mitä vaikeampi on nälänhätään joutuvan maan tilanne, sitä päättäväisempiä, sitä lujempia pitää tuota nälänhätää vastaan tähdättyjen toimenpiteidemme olla. Tärkeimpänä taistelukeinona on viljamonopolin voimaansaattaminen. Tämän kaiken te tiedätte mainiosti ja näette ympärillänne käytännössä, että kulakit, pohatat huutavat kaikkialla viljamonopolia vastaan. Se on ymmärrettävää, sillä siellä, missä viljamonopoli on toistaiseksi lakkautettu, kuten Skoropadski on tehnyt Kieivissä, siellä on keinottelu päässyt ennenkuulumattomiin mittoihin, siellä viljapuudan hinta nousee 200 ruplaan asti. Se on ymmärrettävää, että kun ei ole elintarvikkeita, joita ilman ei voida elää, niin jokainen elintarvikkeiden omistaja voi tulla pohataksi ja hinnat kohota ennenkuulumattoman korkeiksi. Ymmärrettävää on, että kahu ja paniikki nälkäkuoleman uhan edessä saavat aikaan hintojen kohoamisen ennenkuulumattomiksi, ja Kieivissä on ollut pakko ajatella monopolin palauttamista. Meillä on hallitus jo kauan sitten, jo ennen bolshevikkeja, tullut vakuuttuneeksi viljamonopolin välttämättömyydestä Venäjän kaikista viljarikkaudesta huolimatta. Viljamonopolia vastaan saattavat puhua vain aivan tietämättömät tai ne, jotka ovat myyneet itsensä rahasäkin etujen palvelukseen. (Suosioitoksia.)

Mutta kun me puhumme viljamonopolista, toverit, niin meidän pitää ajatella, miten suunnattoman vaikeaa on sen toteuttaminen. Helppo on sanoa: viljamonopoli, mutta pitää ajatella, mitä se merkitsee. Se merkitsee, että kaikki viljajilijämät kuuluvat valtiolle; se merkitsee, että jokainen viljapuuta, joka ei ole tarpeen talonpojan taloudessa, ei ole tarpeen hänelle kylvöjä varten — että jokainen liikenevä viljapuuta on otettava valtion haltuun. Kuinka se voidaan tehdä? Valtion pitää määrätä hinnat, jokainen liikenevä viljapuuta pitää löytää ja kuljettaa. Mistä talonpoika, jonka tietoisuutta satojen vuosien ajan pimitettiin, jota tilan-

herrat ja kapitalistit ryöstivät ja rääkkäsivät tylsäjärkisyys-teen saakka sallimatta hänen milloinkaan syödä itseään kylläiseksi, mistä tämä talonpoika olisi muutaman viikon tai muutaman kuukauden aikana voinut tulla tietoiseksi siitä, mitä on viljamonopoli; mistä kymmenille miljoonille ihmisille, joita valtio on tähän saakka kestittänyt vain sorrolla, väkivallalla, vain virkamiesten harjoittamalla rosvouksella ja ryöstöllä, mistä näillä syrjäkulmille hylätyillä ja siellä taloudelliseen häviöön tuomituilla talonpojilla voi ilmaantua käsitys siitä, mitä on työläisten ja talonpoikain valta, että valta on köyhälistön käsissä; että vilja, joka on ylijäämäviljaa eikä siirry valtiolle, jos tämä vilja jää omistajan haltuun, niin se, joka pidättää sitä hallussaan, on ryöväri, riistäjä, syypää työläisten kiduttavaan nälkään Pietarissa, Moskovassa ja muualla? Mistä talonpoika voisi sen tietää, kun häntä on tähän asti pidetty pimeydessä, kun kylässä hänen tehtävänä on ollut vain myydä viljaa; mistä hän olisi voinut tulla tietoiseksi siitä? Ei ole ihme, että kun asetamme ratkaistavanamme olevan kysymyksen lähemmäksi elämää ja tarkastelemme sitä syvällisemmin, niin näemme eteemme nousevan tavattomia vaikeuksia sellaisen tehtävän ratkaisemisessa kuin on viljamonopolin voimaan saattaminen maassa, jossa tsarismi ja tilanherrat pitivät talonpoikaiston enemmistöä pimeydessä, talonpoikaismaassa, jossa talonpojat ovat ensimmäisen kerran monien satojen vuosien jälkeen kylväneet viljan omaan maahansa. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Mutta mitä suurempi tämä vaikeus on, mitä suuremmaksi se tulee asiaan huolellisesti ja harkiten suhtauduttaessa, sitä selvemmin meidän on sanottava se, mitä olemme aina sanoneet, että työläisten vapautuminen on työläisten oma asia. Olemme aina sanoneet: työtätekevien vapautumista sorrosta ei voida tuoda ulkoapäin; heidän on itsensä, taistelullaan, liikkeellään, agitaatiollaan opittava ratkaisemaan uusi historiallinen tehtävä, ja mitä vaikeampi, mitä suurempi, mitä vastuunalaisempi on tämä uusi historiallinen tehtävä, sitä enemmän pitää olla ihmisiä, joita on miljoonittain saatava mukaan osallistumaan itsenäisesti näiden tehtävien ratkaisemiseen. Viljan myymiseksi mille kauppiaille tai kaupustelijalle hyvänsä ei tarvita minkäänlaista tietoisuutta, mitään organisaatiota. Sitä varten pitää elää vain niin kuin porvaristo on neuvonut elämään: pitää

olla vain kuuliainen orja, käsittää ja tunnustaa maailma mainioksi sellaisena, jollaiseksi porvaristo on sen rakentanut. Mutta tämän kapitalistisen kaaoksen voittamiseksi, viljamonopolin toteuttamiseksi, siihen pääsemiseksi, että kaikki ylijäämä, jokainen liikenevä viljapuuta olisi valtiolla, tarvitaan joukkojen eikä organisaattorien ja agitaattorien suorittamaa pitkäaikaista, vaikeaa ja rasittavaa organisaattorista työtä.

Sellaista väkeä Venäjän maaseudulla on; suurin osa talonpojista on mitä köyhimpiä ja köyhiä talonpoikia, jotka eivät voi käydä kauppaa viljaylijäämillä, liikaviljalla eivätkä muuttua sellaisiksi rosvoiksi, jotka pitävät hallussaan ehkä satojakin puutia viljaa samaan aikaan kun toiset kärsivät nälkää. Nyt on tilanne sellainen, että jokainen talonpoika, joka ehkä nimittää itseään työtätekeväksi talonpojaksi — tästä sanasta eräät kovasti pitävät, — mutta jos nimitätte työtätekeväksi talonpojaksi sellaista talonpoikaa, joka on koonnut satoja puutia viljaa omalla työllään ja jopa ilman mitään palkkatyötä, ja sitten näkee, että jos hän pitää nämä sadat puudat viljaa hallussaan, niin hän voi ehkä myydä ne enemmästä kuin 6 ruplasta puuta, hän voi ehkä myydä ne keinottelijalle tai uupuneelle ja nälän näännyttämälle kaupunkilaistyöläiselle, joka on saapunut nälkäisine perheineen ja joka antaa 200 ruplaa puudalta, — sellainen talonpoika, joka kätkee satoja puutia viljaa ja pitää niitä hallussaan saadakseen hinnat kohoamaan ja saadakseen vaikkapa 100 ruplaa puudalta, muuttuu riistäjäksi — rosvoakin pahemmaksi. Mitä meidän on tällaisessa tilanteessa tehtävä, kehen nojaututtava taistelussamme? Me tiedämme, että neuvostovallankumous ja Neuvostovalta eroaa muista vallankumouksista ja muusta vallasta siinä, ettei se ainoastaan kukistanut tilanherrojen ja kapitalistien valtaa, ettei se ainoastaan hajottanut maaorjuudellista, itsevaltiudellista valtiota, vaan joukot nousivat myös kaikkia virkamiehiä vastaan, ne loivat uuden valtion, jossa valta pitää kuulua työläisille ja talonpojille eikä vain pidä, vaan jo kuuluukin. Tässä valtiossa ei ole poliisia eikä virkamiehiä, ei ole myöskään vakinaista armeijaa, joka olisi sullottu moniksi vuosiksi kasarmeihin, erotettu kansasta ja jota opetettaisiin ampumaan kansaa.

Me aseistamme työläisiä ja talonpoikia, joiden pitää oppia sotataitoa. On hankintaryhmiä, jotka lankeavat kiusauk-

seen, paheisiin ja rikoksiin, sillä niitä ei ole erotettu Kiinan muurilla sarron ja nälän maailmasta, jossa kylläinen haluaa rikastua yltäkyläisyydellään. Siksi joudumme tämän tästä toteamaan sellaisia ilmiöitä, että Pietarista ja Moskovasta lähetettyjen hankintaryhmien valveutuneet työntekijät eksyvät paikkakunnille saavuttuaan usein harhateille, muuttuvat rikollisiksi. Ja me näemme, kuinka porvaristo taputtaa käsiään ja täyttää lahjottavissa olevan lehdistönsä palstat kaikenlaisilla jutuilla pelotellakseen niillä kansaa: katsokaa, minkälaisia teidän hankintaryhmänne ovat, milaista epäjärjestyttä se onkaan, kuinka paljon parempia olivatkaan yksityiskapitalistien ryhmät!

Kiitän nöyrimmästi, herrat porvarit! Ei, te ette voi meitä pelästyttää. Te tiedätte mainiosti, että kapitalistisen maailman onnettomuuksista ja mätäpaiseista parantuminen ei tapahdu heti. Me tiedämme, että tuo parantuminen tapahtuu vain taistelussa, ja jokaisen sellaisen esimerkin me tulemme esittämään opettaaksemme laajempia kansanjoukkoja emmekä purkaaksemme vihaa ja kannattaaksemme menshevikkien ja kadettien vastavallankumouksellisia juonia. Koska hankintaryhmämme eivät täytä tehtäväänsä, niin muodostakaa tietoisempia hankintaryhmiä, joissa on enemmän luokalleen uskollisia työläisiä, joiden lukumäärä ylittää moninkertaisesti kiusaukseen langenneiden luvun. Niitä pitää järjestää, niitä pitää valistaa, jokaisen valveutuneen työläisen ympärille pitää liittää valveutumattomia työtekeviä, riistettyjä ja nälkää kärsiviä. Pitää nostaa maalaisköyhälistö, sitä pitää valistaa, sille pitää selittää, että auttaakseen maalaisköyhälistöä Neuvostovalta tekee ja antaa sille kaiken, minkä voi, kunhan vain viljamonopoli saadaan voimaan.

Ja juuri silloin ratkaistavaksemme tuli tämä tehtävä, silloin Neuvostovalta asetti selvästi nämä kysymykset ja silloin se sanoi: työläistoverit, järjestykää, tiivistäkää elintarvikehankintaryhmien rivejä, taistelkaa kaikkia sellaisia tapauksia vastaan, jolloin nämä hankintaryhmät eivät ole tehtäviensä tasalla, järjestäytykää lujemmin ja korjatkaa puutteellisuutenne, liittäkää maalaisköyhälistö ympärillenne. Kulakit tietävät viimeisen hetkensä tulleen, kun vastustaja ei esiinny ainoastaan moraalisuorin, sanoin ja korulausein, vaan maalaisköyhälistön järjestöjen voimalla.— Kun me järjestämme maalaisköyhälistön, niin voitamme

kulakit. Kulakit tietävät, että siitä tulee sosialismin puolesta käytävän viimeisen, päättävällisimmän ja raivokkaimman taistelun hetki. Näyttää siltä, että tämä taistelu on taistelua vain viljasta; mutta todellisuudessa se on taistelua sosialismin puolesta. Kun työläiset oppivat ratkaisemaan tällaiset tehtävät itsenäisesti — kukaan ei heidän avukseen tule — kun he oppivat liittämään ympärilleen maalaisköyhälistön, niin silloin tulee sekä voitto että viljaa kuin myös viljan oikea jako, jopa työnkin oikea jako, sillä jakamalla sen oikein me tulemme olemaan valtiaita työn kaikilla aloilla, teollisuuden kaikilla aloilla.

Aavistaen tämän kulakit ovat jo monesti yrittäneet lahjoa köyhälistöä. He tietävät, että valtiolle pitää viljapuuta myydä 6 ruplasta; he myyvät sen naapurille, köyhtyneelle talonpojalle, 3 ruplasta ja sanovat hänelle: „Sinä voit mennä keinottelijain luo ja myydä 40 ruplasta; meidän etumme ovat yhteisiä; meidän pitää olla yhteisrintamassa valtiota vastaan, joka ryöstää meitä; meille tarjotaan 6 ruplaa puudalta, sinä ota kolmisen puutaa, niin voit saada voittoa 60 ruplaa, mutta paljonko minä voitan, sitä ei sinun tarvitse tietää, se on minun asiani”.

Minä tiedän, että tämän takia asiat päätyvät joskus talonpoikain sotilaalliseen vastarintaan, ja Neuvostovallan viholliset ilkkuvat ja hihittävät sen johdosta, ponnistavat kaikki voimansa kukistaakseen Neuvostovallan. Mutta me sanomme: niin on käynyt siksi, että hankintaryhmät eivät ole olleet kyllin tietoisia, mutta mitä enemmän hankintaryhmiä on ollut, sitä enemmän on ollut tapauksia — ja niitä on ollut paljon — että vilja on luovutettu ilman ainoatakaan väkivallantapausta, sillä tietoiset työläiset pitävät mielessään sen, että he eivät ole väkivallantekijöitä, että heidän päävoimansa on siinä, että he ovat järjestyneen, valistuneen köyhälistön edustajia, mutta maaseudulla on paljon pimeää, valistumatonta köyhälistöä. Jos sitä osataan oikealla tavalla lähestyä, jos sille puhutaan yksinkertaisella kielellä ilman kirjasta opittuja sanoja, inhimillisesti selitetään, että Pietarissa, Moskovassa, kymmenissä ujesteissa nähdään nälkää ja että kymmenet tuhannet venäläiset talonpojat ja työläiset joutuvat nälkälavantaudin, nälän ja kuoleman uhreiksi, että pohatat ovat epäoikeudenmukaisesti pidättäneet viljaa, keinotelleet kansan nälällä, niin silloin onnistutaan järjestämään köyhälistö, saamaan aikaan se, että

viljaylijäämät tulevat kootuksi ja että se tulee tapahtumaan maalaisköyhälistön järjestöjen eikä väkivallan avulla. Joudun usein kuulemaan maalaiskulakkeja vastaan suunnattuja selostuksia tovereilta, jotka saapuvat paikkakunnille elintarvikehankintaryhmien mukana ja taistelevat vastavallankumousta vastaan. Esitän erään esimerkin, joka on erikoisen elävänä muistissani, sillä eilen jouduin kuulemaan, mitä Jeletsin ujestissa on tapahtunut. Neuvoston järjestämisen ansiosta, sen ansiosta, että siellä oli riittävästi tietoisia työläisiä ja köyhiä talonpoikia, siellä on onnistuttu lujittamaan köyhälistön valta. Kun Jeletsin ujestin edustajat olivat ensi kerran luonani selostamassa tilannetta, niin en uskonut heitä, luulin, että he kehasivat liikaa, mutta toverit, jotka oli vartavasten lähetetty Moskovaan muihin kuvernementteihin, vahvistivat sen, että siellä vallitsevaa asiain tilaa voidaan vain tervehtiä, vahvistivat sen, että Venäjällä on sellaisia ujesteja, joissa paikalliset Neuvostot ovat tehtäviensä tasalla, ovat pystyneet puhdistamaan Neuvostot täydellisesti kulakeista ja riistäjistä ja järjestämään työtätekevät, järjestämään köyhälistön. Se, joka käyttää rikkauttaan etuiluun, se menköön loitommalle Neuvostovallasta! (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Ajettuaan kulakit pois he lähtivät Jeletsin kaupunkiin, kauppakaupunkiin, siellä he eivät odottaneet dekreettiä saattaakseen voimaan viljamonopolin, vaan muistivat, että Neuvostot ovat kansalle läheinen valta, että jokaisen, jos hän on vallankumousmies, jos hän on sosialisti ja todella työtätekevien puoltaja, on toimittava nopeasti ja päättäväisesti. He järjestivät kaikki työntekijät ja köyhät talonpojat ja muodostivat sellaisen määrän hankintaryhmiä, että Jeletsissä voitiin kaikkialla suorittaa etsinnät; he pääsivät taloihin vain ryhmien valtuutettuja ja vastuunalaisia johtajia; ainoatakaan henkilöä, josta he eivät olleet varmoja, he eivät päästäneet taloihin, koska he tiesivät, että usein sattuu horjuntaa, tiesivät, ettei mikään häpäise Neuvostovaltaa niin pahasti kuin Neuvostovallan edustajain ja sen kelvottomien palvelijain suorittamat rosvoukset. Heidän onnistui koota valtava määrä viljaylijäämiä ja saada aikaan se, että koko Jeletsin kauppakaupunkiin ei jäänyt ainoatakaan taloa, jossa porvaristo voisi hyötyä keinottelulla.

Minä tietysti tiedän, että pikkukaupungissa se on paljon helpompaa kuin Moskovan kaltaisessa kaupungissa, mutta

ei pidä unohtaa sitäkään, että sellaista proletaarista voimaa kuin Moskovassa ei voi olla missään ujestikaupungissa.

Tambovissa pääsi vastavallankumous hiljattain voitolle muutamaksi tunniksi; se julkaisi menshevistisen ja oikeisto-eserräläisen lehden numeronkin, jossa kehoitettiin palaamaan Perustavaan kokoukseen ja kukistamaan Neuvostovalta, jossa puhuttiin, kuinka luja on uuden vallan voitto, puhuttiin siihen asti, kunnes ujestista tuli puna-armeijalaisia ja talonpoikia, jotka yhdessä päivässä ajoivat pois tuon uuden ja „lujan”, muka Perustavaan kokoukseen nojautuvan vallan. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Samoin, toverit, kävi Tambovin, tämän laajan kuvernementin muissakin ujesteissa. Sen pohjoiset ujestit rajautuvat ei-maanviljelysvyöhykkeeseen, eteläiset ujestit ovat harvinaisen hedelmällisiä; sato on siellä hyvin runsas. Siellä on paljon talonpoikia, joilla on viljelijämiä, siellä täytyy osata toimia erittäin tarmokkaasti, lujaluontoisesti ja selväjärkisesti, että voitaisiin nojautua talonpoikaisköyhälistöön ja nujertaa kulakkien vastarinta. Siellä kulakit ovat vihamielisiä kaikkinaista työläisten ja talonpoikain valtaa kohtaan, siellä joudutaan odottamaan pietarilaisten ja moskovalaisten työläisten apuuntuloa, jotka järjestyneisyyttään aseenaan käyttäen, siihen nojautuen karkottavat joka kerta kulakit Neuvostoista, järjestävät köyhälistöä ja taistelevat yhdessä paikallisen talonpoikaiston kanssa käytännössä valtion viljamonopolin puolesta, järjestävät käytännössä maalaisköyhälistöä ja kaupungin työtätekeviä, ja tämä järjestyneisyys antaa meille ratkaisevan ja täydellisen voiton. Toverit, olen kertonut teille näiden esimerkkien avulla siitä, miten ovat asiat elintarvikealalla, sillä arvelen, että työtätekevien kannalta katsoen on meille, työläisille, tietoiselle proletariaatille kulakkeja vastaan viljan puolesta käytävän taistelun luonnehtiminen tärkeää muutenkin kuin niiden erillisten numerolaskelmien puolesta, joissa osoitetaan, montako miljoonaa puutaa voidaan koota. Tämän puolen jätän elintarvikealan asiantuntijan huoleksi, minun sijaan on sanottava, että jos me onnistuisimme kokoaamaan viljelijämät niistä kuvernementeista, jotka rajautuvat Moskovan ei-maanviljelysalueeseen ja viljarikkaaseen Siperiaan, niin siinäkin tapauksessa me löytäisimme uuteen satoon jääviä vaikeita viikkoja varten riittävästi viljaa

pelastaaksemme nälkäänäkevät ei-maanviljelyskuvnemen-
tit nälkäkuolemalta. Sitä varten täytyy järjestää vieläkin
suurempi määrä parhaita tietoisia työläisiä. Se on kaikkien
aikaisempien vallankumousten perusopetus, se on meidän-
kin vallankumouksemme perusopetus. Mitä enemmän on
järjestyneisyyttä, mitä laajemmin se ilmenee, mitä parem-
min työläiset tehtaissa käsittävät, että voima on vain
heidän ja maalaisköyhälistön järjestyneisyydessä, sitä var-
mempaa on taistelu nälänhätää vastaan, taistelu sosialis-
min puolesta, sillä, toistan, meidän tehtävänämme ei ole
uuden vallan keksiminen, vaan maalaisköyhälistön jokaisen
edustajan nostaminen, valistaminen ja järjestäminen jokai-
sessa syrjäkylässäkin itsenäiseen toimintaan. Muutamien
tietoisten kaupunkilaistyöläisten, pietarilaisten ja mosko-
valaisten työläisten on helppo selittää jopa syrjäkylissäkin,
kuinka epäoikeudenmukaista on viljan pidättäminen, vil-
jalla keinottelemine, sen viinaksi keittäminen silloin, kun
sadattuhannet ihmiset ovat Moskovassa sortumassa näl-
kään. Jotta tämä voitaisiin saada aikaan on pietarilaisten
ja moskovaalaisten työläisten ja varsinkin teidän, toverit
tehdaskomiteoiden edustajat, mitä erilaisimpien ammatti-
alojen ja tehtaiden edustajat, teidän on vain lujasti omak-
suttava ja selvästi käsitettävä, ettei kukaan tule meidän
avuksemme, että muista luokista meille ei tule auttajia,
vaan vihollisia, että Neuvostovallalla ei ole palveluksessaan
uskollista sivistyneistöä. Kokemuksensa ja tietonsa —
ihmisen arvokkaimman ominaisuuden — sivistyneistö antaa
riistäjien palvelukseen ja käyttää kaikkia mahdollisuuksia
vaikeuttaakseen voittoamme riistäjistä; se pyrkii siihen, että
sadattuhannet ihmiset sortuisivat nälkään, mutta se ei voi
murtaa työtätekevien vastarintaa. Meillä ei ole ketään
muuta kuin se luokka, jonka kanssa me suoritimme vallan-
kumouksen ja jonka kanssa me suoriudumme edessämme
olevista valtavista vaikeuksista, kaikkein vaikeimmasta
vaiheesta — s.o. tehdas-, kaupunkilais- ja maalaisproleta-
riaatti, joka puhuu keskuudessaan toisilleen ymmärrettävää
kieltä ja joka pystyy voittamaan sekä kaupungissa että
kylässä kaikkinaiset viholliset — kulakit ja pohatat.

Mutta tämän aikaansaamiseksi pitää muistaa, kuinka
usein työläiset unohtavat sosialistisen vallankumouksen
perusteetin: sosialistisen vallankumouksen suorittamiseksi,
sen loppuunviemiseksi, kansan vapauttamiseksi sorrosta

ei tarvitse heti hävittää luokkia, tietoisimpien ja järjestyneimpien työläisten täytyy ottaa valta omiin käsiinsä. Työläisten täytyy tulla valtaa pitäväksi luokaksi valtiossa. Se on totuus, jonka enemmistö teistä on lukenut jo Marxin ja Engelsin „Kommunistisesta Manifestista”, joka on kirjoitettu yli seitsemänkymmentä vuotta sitten ja on levinnyt kaikkiin maihin ja kaikilla kielillä. Kaikkialla on osoittautunut todeksi, että kapitalistien voittamiseksi on välttämätöntä, että siksi aikaa, kun käydään taistelua riista vastaan, kun vallalla on vielä valistumattomuus ja kun uuteen järjestelmään ei vielä luoteta, että siksi aikaa valtaa pitäväksi luokaksi tulevat kaupunkien järjestyneet tehdastyöläiset. Kun te kokoonnutte tehdaskomiteoihinne ratkaisemaan asioitanne, niin teidän pitää muistaa, että vallankumous ei voi säilyttää ainoatakaan saavutustaan, jos te askartelette tehdaskomiteoissanne vain teknillisten tai pelkästään työläisten finanssietujen parissa. On ollut useitakin tapauksia, että työläiset ja sorretut luokat ovat onnistuneet ottamaan vallan käsiinsä, mutta ei ole ollut ainoatakaan tapaus, että ne olisivat onnistuneet pitämään sen. Sitä varten on tarpeen niin se, että työläiset kykenisivät nousemaan sankarilliseen taisteluun ja kukistamaan riiston, kuin myös se, että he kykenisivät järjestäytymään, olemaan kurinalaisia, lujia ja harkitsevaisia, kun ympärillä kaikki häilyy ja horjuu, kun sinua vastaan rynnätään, kun kulkee järjettömiä ja loputtomia huhuja — juuri tähän aikaan kaikissa asioissa laajoihin miljoonaisiin joukkoihin kiinteässä yhteydessä olevien tehdaskomiteain mitä tärkeimpänä valtiollisena tehtävänä on olla ennen kaikkea valtioelämää johtavana elimenä. Neuvostovallan tärkeimpänä valtiollisena kysymyksenä on se, että voisimme turvata leivän säännöllisen jakelun. Joskin Jelets kykeni panemaan aisoihin paikallisen porvariston, niin Moskovassa se on vaikeampaa, mutta järjestyneisyyttä täällä on verrattomasti enemmän ja täällä te voitte panna helpommin liikkeelle kymmeniätuhansia rehellisiä ihmisiä, joita puoluejärjestönne ja ammattiliittonne antavat ja joista ne voivat mennä takuuseen, ihmisiä, jotka pystyvät johtamaan hankintaryhmiä täysin vastuuntuntoisina siitä, että kaikista vaikeuksista huolimatta, toisaalta kaikista kiusauksista ja toisaalta nälän tuskista huolimatta hankintaryhmän jäsenet pysyvät uskollisina aatteen ihmisinä.

Muuta luokkaa, joka voisi nyt käydä käsiksi tähän asiaan ja pystyisi johtamaan usein epätoivon valtaan joutuvaa kansaa, muuta sellaista luokkaa, paitsi kaupungin tehdasproletariaattia, ei ole. Teidän tehdaskomiteoidenne täytyy lakata olemasta vain tehdaskomiteoina, niistä täytyy tulla valtaa pitävän luokan tärkeimpiä valtiovallan soluja. (Suosionosoituksia.) Teidän järjestyneisyydestänne, rivienne tiiviydestä ja tarmostanne riippuu se, kestämmekö vaikean välikauden niin horjumattomina kuin Neuvostovallan on se kestettävä. Ryhtykää asiaan käsiksi itse ja kaikilta puolilta, paljastakaa joka päivä väärinkäytöksiä, korjatkaa omaan kokemukseenne nojautuen kaikki tehdyt virheet — niitä tehdään nykyisin paljon, sillä työväenluokalla ei ole vielä kokemusta, mutta tärkeää on, että se ryhtyy asiaan käsiksi itse, että se itse korjaa virheet. Kun alamme toimia tällä tavalla, kun jokainen komitea käsittää, että se on maailman suurimman vallankumouksen johdossa, niin silloin me valloitamme sosialismin koko maailmalle! (Suosionosoituksia, jotka muuttuvat myrskyisiksi kunnianosoituksiksi.)

2

LOPPULAUSE
SELOSTUKSEEN NYKYHETKEN TILANTEESTA
KESÄKUUN 28 pnä 1918

Toverit, sallikaa minun ennen kaikkea kosketella minua vastaan väittäneen apuselostaja Paderinin eräitä ajatuksia. Pikakirjoituspöytäkirjasta näen, että hän sanoi: „Meidän on tehtävä kaikki voitavamme, jotta Englannin ja ennen kaikkea Saksan proletariaatti voisi nousta omia sortajiaan vastaan; ja mitä tällöin on tehtävä? Pitäisikö meidän auttaa teoillamme noita sortajia? Lietsomalla vihaa keskuudessamme, hävittämällä ja heikentämällä maatamme me lujitamme tavattomasti englantilaisten, ranskalaisten ja saksalaisten imperialistien asemia, imperialistien, jotka loppujen lopuksi liittyvät yhteen kuristaakseen Venäjän työväenluokan”. Sellaisia ovat ajatukset, jotka osoittavat, kuinka häilyviä menshevikit ovat aina olleet taistelussaan ja oppositiossaan imperialistista sotaa vastaan, sillä tämä lukemani järkeily voidaan ymmärtää vain sellaisen henkilön sanomana, joka nimittää itseään puolustuskantalaiseksi, asettuu täydellisesti imperialismin kannalle (suo s i o n o s o i t u k s i a) ja puolustelee imperialistista sotaa toistellen porvariston valheita, että tässä sodassa työläiset muka puolustavat isänmaataan. Jos todellakin ollaan sillä kannalla, että työläisten ei pidä hävittää ja heikentää maataan tässä sodassa, niin se merkitsee, että työläisiä kehoitetaan puolustamaan isänmaata imperialistisessa sodassa, mutta tähän tiedätte, mitä teki bolshevistinen hallitus, joka katsoi ensimmäiseksi velvollisuudekseen julkaista ja paljastaa salaiset sopimukset ja leimata ne julkisesti häpeällä. Te tiedätte, että liittoutuneet kävivät sotaa salaisten sopimusten perustalla ja että Kerenskin hallitus, joka pysyi

pystyssä menshevikkien ja oikeistoieserrien avulla ja tuke-
mana, ei mitätöinyt noita salaisia sopimuksia eikä edes
julkaissut niitä, että Venäjän kansa kävi sotaa niiden
salaisten sopimusten vuoksi, joissa Venäjän tilanherroille
ja kapitalisteille luvattiin, että siinä tapauksessa, jos pääs-
tään voitolle, he saavat anastaa Konstantinopolin, salmet,
Lvovin, Galitsian ja Armenian. Siis jos olemme työväen-
luokan kannalla, jos vastustamme sotaa, niin kuinka oli-
simme voineet sietää noita salaisia sopimuksia. Niin kauan
kuin siedimme salaisia sopimuksia, niin kauan kuin sie-
dimme maassamme porvariston valtaa me pidimme saksala-
laisissa työläisissä yllä shovinistisia vakaumuksia, että
Venäjällä ei ole tietoisia työläisiä, että Venäjä kokonaisu-
udessaan kulkee imperialismin mukana, että Venäjä käy
sotaa ryöstääkseen Itävallan ja Turkin. Päinvastoin työ-
läisten ja talonpoikain hallitus on tehnyt enemmän kuin
mikään muu hallitus maailmassa saksalaisten imperialis-
tien heikentämiseksi, saksalaisten työläisten irrottamiseksi
näistä imperialisteista, sillä kun mainitut salaiset sopimuk-
set julkaistiin ja paljastettiin koko maailmalle, niin jopa
saksalaisten shovinistienkin, jopa Saksan puolustuskanta-
laistenkin, jopa niiden työläistenkin, jotka kulkevat halli-
tuksensa mukana, täytyi sanomalehdessään, pää-äänen-
kannattajassaan „Eteenpäin”¹³⁵ tunnustaa, että se oli
sosialistisen hallituksen teko, että se oli todella vallan-
kumouksellinen teko. Heidän täytyi tunnustaa se, sillä yksi-
kään sotaan sotkeutuneista imperialistisista hallituksista
ei tehnyt sitä, ainoastaan meidän hallituksemme julisti
salaiset sopimukset mitättömiksi.

Jokainen saksalainen työläinen, niin poljettu, peloteltu
ja imperialistien lahjoma kuin hän lieneekin, sisimmässään
tietysti ajattelee: mutta eikö meidän hallituksellamme sitten
ole salaisia sopimuksia? (Ä ä n i: „Kertokaa meille Mustan-
meren laivastosta!”.) Hyvä on, kerron, vaikkakaan se ei
kuulu aiheeseen. Jokaisella saksalaisella työläisellä ailahti
ajatus: kun venäläinen työläinen on päässyt niin pitkälle,
että on julistanut salaiset sopimukset mitättömiksi, niin
eikö sitten Saksan hallituksella ole salaisia sopimuksia?
Kun asiat kehittyivät Brestin neuvotteluihin asti, niin koko
maailma sai kuulla tov. Trotskin paljastukset, ja eikö juuri
tämä politiikka johtanut siihen, että vihollismaassa, joka on
raivokkaassa imperialistisessa sodassa muiden hallitusten

kanssa, meidän politiikkamme ei aiheuttanut kansanjoukkojen suuttumusta, vaan sai osakseen niiden kannatuksen? Ainoa sellainen hallitus oli meidän hallituksemme. Vallankumuksemme on saanut aikaan sen, että sodan aikana vihollismaassa alkaa mahtava vallankumouksellinen liike, jonka on aiheuttanut vain se, että me julistimme salaiset sopimukset mitättömiksi, että me sanoimme: minkäänlaiset vaarat eivät pysäytä meitä. Kun me tiedämme, kun me sanomme — emmekä vain teoriassa, vaan käytännössäkin, — että pelastuksena kansainvälisestä sodasta, kansojen imperialistisesta teurastuksesta on vain maailmanvallankumous, niin meidän on kuljettava vallankumouksessamme tätä päämäärää kohti mistään vaikeuksista ja mistään vaaroista välittämättä. Ja kun me lähdimme tälle tielle, niin ensi kerran maailmassa sodan aikana kaikkein imperialistisimmassa, kaikkein kurinalaisimmassa maassa — Saksassa kehkeytyi ja puhkesi tammikuussa joukkolakko. On tietysti ihmisiä, jotka luulevat, että vieraassa maassa vallankumous voi syntyä tilauksesta, sopimuksesta. Sellaiset ihmiset ovat joko kaistapäitä tai provokaattoreja. Me olemme kokeneet viimeisten 12 vuoden aikana kaksi vallankumousta. Me tiedämme, että niitä ei voida tehdä enempää tilauksesta kuin sopimuksestakaan, että ne syntyvät silloin, kun kymmenet miljoonat ihmiset ovat tulleet johtopäätökseen, että entiseen tapaan ei voida kauemmin elää. Me tiedämme, kuinka vaikeaa oli vallankumouksen syntyminen vuonna 1905 ja vuonna 1917, emmekä ole milloinkaan odottaneet, että muissakaan maissa vallankumous puhkeaisi yhdellä iskulla, yhdestä kutsusta, mutta siinä, että vallankumous on alkanut kasvaa Saksassa ja Itävallassa, siinä on paljon Venäjän Lokakuun vallankumouksen ansiota. (Suosionosoituksia.) Tänään voimme lukea sanomalehdistämme, että Wienissä, jossa leipäannos on meidän annostamme pienempi, jolle Ukrainan hillittöminkään ryöstäminen ei voi tuoda apua ja jossa väestö sanoo, ettei se ole milloinkaan kärsinyt näin kauheaa nälkää, että siellä on perustettu työläisten edustajain Neuvosto. Wienissä puhkeaa jälleen yleislakkoja.

Ja me sanomme: siinä on teille toinen tapahtuma, siinä on teille toinen todistus siitä, että kun Venäjän työläiset julistivat imperialistien salaiset sopimukset mitättömiksi, kun he ajoivat pois oman porvaristonsa, niin he toteuttivat

siten tietoisten työläisinternationalistien johdonmukaisen toimenpiteen, he auttoivat Saksan ja Itävallan vallankumouksen kasvamista enemmän kuin mikään muu vallankumous maailmassa on auttanut vallankumousta vihollisvaltiossa, joka käy sotaa ja on mitä suurimman suuttumuksen tilassa.

Jos sanottaisiin etukäteen, milloin vallankumous puhkeaa, jos luvattaisiin, että se alkaa huomenna, niin se olisi teidän peittämistä. Te muistatte, varsinkin ne teistä, jotka ovat kokeneet Venäjän molemmat vallankumoukset, muistavat, saattoiko kukaan teistä marraskuussa 1904 varmuudella sanoa, että kahden kuukauden kuluttua satatuhatta pietarilaista työläistä lähtee Talvipalatsille ja aloittaa suuren vallankumouksen?

Muistakaapa, kuinka olisimme joulukuussa 1916 voineet mennä varmuudella sanomaan, että kahden kuukauden kuluttua tullaan muutamassa päivässä kukistamaan tsaristinen monarkia. Omassa maassamme, jossa olemme saaneet kokea kaksi vallankumousta, me tiedämme ja näemme, että vallankumouksen kulkua ei voida etukäteen ennustaa, että vallankumousta ei voida tahallisesti aiheuttaa. Voidaan vain toimia vallankumouksen hyväksi. Jos toimit johdonmukaisesti, jos toimit antaumuksella, jos tämä toiminta on sidottu väestöenemmistön muodostavien sorrettujen joukkojen etuihin, niin vallankumous tulee, mutta sitä, missä, miten, minä ajankohtana ja minkä johdosta, sitä ei voida sanoa. Siksi emme missään tapauksessa suostu peittämään joukkoja ja sanomaan: saksalaiset työläiset auttavat huomenna, he kukistavat keisarinsa ylihuomenna. Sitä emme voi sanoa.

Asemamme on sitäkin vaikeampi, kun Venäjän vallankumous osoittautui olevan edellä muista vallankumouksista, mutta siitä, ettemme me ole yksin, ovat meille osoituksena miltei joka päivä saapuvat tiedot, että kaikki parhaat saksalaiset sosialidemokraatit asettuvat bolshevikkien kannalle, että julkisessa saksalaisessa lehdistössä asettuu bolshevikkien kannalle Klara Zetkin, sitten Franz Mehring, joka monissa kirjoituksissaan todistaa nyt saksalaisille työläisille vain bolshevikkien ymmärtäneen sosialismin oikein, että Württembergin maapäivillä eräs sosialidemokraatti Hoschka ilmoitti selvästi näkeyänsä vain bolsheviikkeilla esimerkin johdonmukaisuudesta ja oikealla tavalla

noudatetusta vallankumouksellisesta politiikasta. Luuletko, etteivät tällaiset sanat tapaa vastakaikua kymmenten, satojen ja tuhansien saksalaisten työläisten keskuudessa, jotka jo etukäteen yhtyvät niihin? Kun Saksassa ja Itävallassa asia kehittyy työläisten edustajain Neuvostojen perustamiseen ja toiseen suurlakkoon, niin silloin meidän on sanottava vähääkään liioittelematta, vähääkään viehätymättä, että se merkitsee vallankumoushetken koittamista. Me sanomme itsellemme mitä suurimmalla varmuudella: politiikkamme on ollut oikeaa politiikkaa ja tiemme on ollut oikea tie, me olemme auttaneet itävaltalaisia ja saksalaisia työläisiä tuntemaan itsensä samaa vallankumouksellista työtä suorittavien venäläisten työläisten veljiksi eikä viholisiksi, jotka kuristavat venäläisiä työläisiä keisarin etujen vuoksi, saksalaisten kapitalistien etujen vuoksi. (Suosioitoksia.)

Haluaisin vielä mainita Paderinin puheen erästä kohdasta, joka ansaitsee mielestäni huomiota sitäkin suuremmalla syyllä, kun se lyö osittain yhteen edellisen puhujan¹³⁶ ajatuksen kanssa. Tässä on tuo kohta: „Me näemme, että nyt käydään kansalaissotaa työväenluokan sisällä. Voimeko me sellaista sallia?”. Kuten huomaatte, kansalaissotaa nimitetään työväenluokan keskuudessa käytäväksi sodaksi tai, niin kuin sitä edellinen puhuja nimitti, sodaksi talonpoikia vastaan. Mutta me tiedämme mainiosti, että kumpikaan ei ole totta. Kansalaissota on Venäjällä työläisten ja köyhien talonpoikien sotaa tilanherraja ja kapitalisteja vastaan, tämä sota kestää kauan, se pitkistyy, sillä Venäjän tilanherrat ja kapitalistit voitettiin loka- ja marraskuussa verrattain pienin uhrein, voitettiin kansanjoukkojen nousulla oloissa, jolloin tilanherraille ja kapitalisteille kävi heti ilmeiseksi, että kansa ei tule heitä tukemaan, jolloin asia meni niin pitkälle, että jopa Donillakin, jossa on eniten palkkatyön riistolla eläviä rikkaita kasakoita, jossa on eniten toiveita vastavallankumouksesta, jopa sielläkin Bogajevskin, vastavallankumouksellisen kapinan johtajan, oli pakko tunnustaa ja hän tunnusti julkisesti: „olemme hävinneet pelin, sillä jopa meilläkin väestön valtaenemmistö on bolshevikkien kannalla”. (Suosioitoksia.)

Juuri niin oli asianlaita, kun tilanherrat ja kapitalistit hävisivät pelinsä, hävisivät vastavallankumouksellisen pelinsä loka- ja marraskuussa.

Niin kävi heidän seikkailulleen, kun he yrittivät muodostaa junkkarikoululaisista, upseereista, tilanherrojen ja kapitalistien pojista valkoisen kaartin työläisten ja talonpoikain vallankumousta vastaan. Ja ettekö nyt tietäisi — lukekaa tämän päivän lehdistä, — että tshekkoslovakialaisten seikkailua rahoittavat englantilaiset ja ranskalaiset kapitalistit ¹³⁷, jotka ostavat sotajoukkoja vetääkseen meidät jälleen sotaan; ettekö ole lukeneet, mitä tshekkoslovakialaiset ovat puhuneet Samarassa: yhdymme Dutoviin ja Semenoviin ja pakotamme Venäjän työläiset ja Venäjän kansan sotimaan jälleen Saksaa vastaan yhdessä Englannin ja Ranskan kanssa, palautamme voimaan entiset salaiset sopimukset ja sysäämme teidät ehkä vielä neljäksi vuodeksi tähän imperialistiseen sotaan porvariston liittolaisina. Sen asemesta me käymme nyt sotaa omaa porvaristoamme ja muiden maiden porvaristoa vastaan, ja vain sillä, että käymme tätä sotaa, me olemme voittaneet puolellemme muiden maiden työläisten myötätunnon ja kannatuksen. Kun toisen sotivan maan työläinen näkee, että toisessa sotivassa maassa työläisten ja porvariston välille muodostuu kiinteä yhteys, niin se eristää työläisiä kansakunnittain, liittää heitä yhteen oman porvaristonsa kanssa; se on mitä suurin onnettomuus, se on sosialistisen vallankumouksen vararikko, koko Internationalen vararikko ja tuho. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Vuonna 1914 Internationale tuhoutui, sillä kaikkien maiden työläiset yhtyivät oman kansallisen porvaristonsa kanssa ja erosivat toisistaan, mutta nyt tuosta erosta tulee loppu. Te olette kai hiljattain lukeneet siitä, kuinka Englannissa skotlantilainen kansakoulunopettaja ja ammatti-liittotoimihenkilö Maclean on teljetty toisen kerran 5 vuodeksi vankilaan, ensi kerralla hän joutui 1½ vuodeksi siitä, että oli paljastanut sotaa ja puhunut Englannin imperialismiin rikollisuudesta. Kun hänet vapautettiin, oli Englannissa jo Neuvostohallituksen edustaja Litvinov, joka nimitti Macleanin heti konsuliksi, Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan edustajaksi Englantiin, ja skotlantilaiset työläiset riemuitsivat tämän nimityksen johdosta. Englannin hallitus nosti toisen kerran syytteen Macleania vastaan, nyt ei enää vain skotlantilaista kansakoulunopettajaa, vaan myös Federatiivisen Neuvostotasavallan konsulia vastaan. Maclean istuu vankilassa sen vuoksi, että

esiintyi avoimesti meidän hallituksemme edustajana, mutta me emme ole milloinkaan nähneet tätä miestä, hän ei ole koskaan kuulunut puolueeseemme, hän on skotlantilaisten työläisten pidetty johtaja ja hän on yhtynyt meihin, venäläiset ja skotlantilaiset työläiset ovat liittyneet yhteen Englannin hallitusta vastaan huolimatta siitä, että tämä hallitus ostaa tshekkoslovakialaisia ja harjoittaa hillitöntä politiikkaa, jonka tarkoituksena on vetää Venäjän tasavalta sotaan. Sitä todistaa se, että kaikissa maissa, riippumatta niiden asemasta sodassa, sekä meitä vastaan sotivassa Saksassa että Englannissa, joka haluaa kaapata itselleen Bagdadin ja kuristaa lopullisesti Turkin, työläiset yhtyvät venäläisiin bolshevikkeihin, Venäjän bolshevistiseen vallankumoukseen. Kun puhuja, jonka sanoja siteerasin, sanoi täällä, että kansalaissotaa käyvät työläiset ja talonpojat työläisiä ja talonpoikia vastaan, niin me tiedämme mainiosti, että se ei ole totta. Työväenluokka ja työväenluokan pikkuryhmät, vähäiset kerrokset ovat kaksi eri asiaa. Vuodesta 1871 vuoteen 1914, melkein puolen vuosisadan ajan Saksan työväenluokka oli sosialistisen järjestäytymisen esikuvana koko maailmalle. Me tiedämme, että sillä oli miljoonainen puolue, että se loi ammattiliitot, joissa oli kaksi, kolme, neljä miljoonaa jäsentä, mutta siitä huolimatta tuon puolen vuosisadan aikana jäi vielä satoja tuhansia saksalaisia työläisiä, jotka kuuluivat klerikaaliseen pappisliittoon ja puolustivat järkähtämättä pappia, kirkkoa ja keisariaan. Kumpi edusti todella työväenluokkaa: jättimäinen Saksan sosialidemokraattinen puolue ja ammattiliitot vai sadattuhannet klerikaaliset työläiset? Toisaalta työväenluokka, johon kuuluu tietoisien, eturivin ja ajattelevien työläisten valtaenemmistö, ja toisaalta yksi tehdas, tuotantolaitos, paikkakunta, muutamat työläisryhmät, jotka jäävät edelleenkin porvariston puolelle — ne ovat kaksi eri asiaa.

Venäjän työväenluokan suuri, valtaenemmistö, 99 prosenttia sadasta — kaikki Neuvostojen, tehdaskomiteoiden, konferenssien vaalit todistavat sen teille — on Neuvostovallan puolella (suosiosoituksia), koska se tietää, että tämä valta käy sotaa porvaristoa ja kulakkeja vastaan eikä talonpoikia ja työläisiä vastaan. On suuri ero, kun on olemassa mitättömän pieni ryhmä työläisiä, jotka ovat edelleenkin orjamaisen riippuvaisia porvaris-

tosta. Me emme käy sotaa heitä vastaan, vaan porvaristoa vastaan, ja sitä pahempi niille mitättömän pienille ryhmille, jotka ovat tähän saakka pysyneet porvariston liittolaisina. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Tässä on kysymys, joka minulle esitettiin täällä kirjelappuksessa; siinä sanotaan: „Miksi yhä vieläkin ilmestyy vastavallankumouksellisia lehtiä?”. Eräänä syynä on se, että kirjaltajain keskuudessa on sellaisia aineksia, jotka porvaristo on ostanut. (H ä l i n ä ä , h u u t o j a : „Se ei ole totta”.) Te voitte huutaa niin paljon kuin haluatte, mutta te ette voi estää minua sanomasta totuutta, jonka kaikki työläiset tietävät ja jota juuri aloin selittää. Kun työläinen pitää korkeassa arvossa porvarillisesta lehdistöstä saamaansa henkilökohtaista työpalkkaa, kun hän sanoo: haluan säilyttää korkean henkilökohtaisen palkkani, jonka saan siitä, että autan porvaristoa myymään myrkyä, myrkyttämään kansaa, niin silloin minä sanon: nuo työläiset ovat tosiasiallisesti porvariston ostamia (s u o s i o n o s o i t u k s i a), ei siinä mielessä, että heistä joku erillinen henkilö olisi palkattu. En halunnut sanoa tässä mielessä, vaan siinä mielessä, missä kaikki marxilaiset ovat puhuneet omien kapitalistiensa kanssa liittoutuneita englantilaisia työläisiä vastaan. Te kaikki, jotka luette ammattiliittokirjallisuutta, tiedätte myös sellaisia tapauksia, että siellä ei ole ainoastaan työläisten liittoja, vaan siellä on järjestetty myös tietyn ammattialan työläisten ja saman ammattialan kapitalistien välisiä liittoja tarkoituksella kohottaa hintoja ja ryöstää kaikkia muita. Kaikki marxilaiset, kaikki sosialistit ovat kaikissa maissa osoittaneet sormellaan tuollaisia tapauksia ja Marxista ja Engelsistä alkaen puhuneet sellaisista työläisistä, jotka porvaristo on saanut ostetuksi näiden työläisten tietämättömyyden ja ammattikuntaetujen vuoksi. Menemällä liittoon omien kapitalistiensa kanssa oman maansa työläisten ja sorrettujen työtätekevien valtaenemmistöä vastaan, omaa luokkaansa vastaan he ovat myyneet esikisoioikeutensa, oikeutensa sosialistiseen vallankumoukseen. Samoin on meilläkin. Meilläkin löytyy erinäisiä työläisryhmiä, joihin kuuluvat työläiset sanovat: mitä se meille kuuluu, jos se, mitä me ladomme, on oopiumia, myrkyä, jos se levittää valhetta ja provokaatiota. Minä saan suuren palkkani ja muista minä viis välitän. Sellaiset työläiset me leimaamme häpeällä, sellaisille

työläisille olemme aina sanoneet kirjallisuudessamme ja sanoneet suoraan: sellaiset työläiset loittonevat työväenluokasta ja siirtyvät porvariston puolelle. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Toverit! Siirryn nyt tarkastelemaan minulle tehtyjä kysymyksiä, mutta ensin, etten unohtaisi, vastaan Mustanmeren laivastoa koskevaan kysymykseen¹³⁸, joka tehtiin nähtävästi tarkoituksella paljastaa meidät. Voin sanoa, että siellä toimi toveri Raskolnikov, jonka moskovalaiset ja pietarilaiset työläiset tuntevat mainiosti hänen agitaatio- ja puolue työnsä perusteella. Toveri Raskolnikov tulee itse tänne ja kertoo teille, kuinka hän agitoi sen puolesta, että me suostumme mieluummin tuhoamaan laivaston kuin siihen, että saksalaiset sotajoukot hyökkäisivät sillä Novorossiskia vastaan. Niin oli asia Mustanmeren laivaston suhteen, ja kansankomissaarit Stalin, Shljapnikov ja Raskolnikov saapuvat kohta Moskovaan ja kertovat meille, kuinka asia oli. Te näette, että politiikkamme oli ainoaa mahdollista politiikkaa, joka samoin kuin Brestin rauhan politiikkakin toi meille monia raskaita menetyksiä, mutta samalla kuitenkin antoi Venäjän Neuvostovallalle ja työväen sosialistiselle vallankumoukselle mahdollisuuden kantaa edelleenkin lippuaan kaikkien maiden työläisten edessä. Kun Saksassa nykyisin päivä päivältä kasvaa sellaisten työläisten lukumäärä, jotka hylkäävät vanhat bolshevikkeja koskevat ennakkoluulonsa ja käsittävät oikeaksi politiikkamme, niin se on sen taktiikan ansiota, jota olemme noudattaneet Brestin sopimuksesta alkaen.

Minulle tehdyistä kysymyksistä otan tarkasteltavaksi kaksi, jotka koskevat viljan hankintaa. Eräät työläiset kysyvät, miksi te kiellätte työläisten omakohtaisen viljanhankinnan, vaikka he tuovat viljaa omille perheilleen? Siihen voidaan vastata yksinkertaisesti: ajatelkaa, miten kävisi, jos ne tuhannet puudat, jotka kyseinen seutu, kyseinen tehdas, kyseinen piiri, kyseinen kortteli tarvitsee, hankittaisiin ja kuljetettaisiin tuhansien ihmisten toimesta. Jos suostuisimme siihen, niin se tietäisi elintarvike-elinten täydellistä luhistumista. Me emme lainkaan syytä sitä nälkäistä ja nääntynyttä ihmistä, joka matkustaa yksin hankkimaan viljaa ja hankkii sitä hinnalla millä hyvänsä, mutta me sanomme: meidän työläisten ja talonpoikain hallituksemme ei ole olemassa sitä varten, että se laillistaisi ja edistäisi

luhustumista ja sekasortoisuutta. Sitä varten ei tarvita hallitusta. Se tarvitaan sitä varten, jotta heidät voitaisiin liittää yhteen ja järjestää, jotta voitaisiin tietoisesti tiivistää heidän rivinsä taistelussa tietämättömyyttä vastaan. Ei voida syyttää niitä, jotka tietämättömyydessään ummistavat kaikelle silmänsä, panevat kaikkensa pelastaakseen itsensä keinolla millä hyvänsä, saadakseen leipää, mutta syyttää voidaan niitä, jotka ovat puolueen jäseniä eivätkä viljamonopolia propagoidessaan pidä riittävää huolta toiminnan tietoisuudesta ja yhtenäisyydestä. Niin, taistelu elintarvikekeinottelijoita, viljan yksityiskuljetusta vastaan on vaikeaa taistelua, sillä se on taistelua laajojen kansanjoukkojen pimeyttä, tietämättömyyttä ja järjestymättömyyttä vastaan, mutta tästä taistelusta me emme milloinkaan kieltäydy. Joka kerta kun ihmiset ryntäävät kukin erikseen hankkimaan viljaa, me tulemme yhä uudestaan kehottamaan heitä proletaaristen, sosialististen taistelumenetelmien käyttämiseen nälkää vastaan: liittykäämme yhteen ja vaihtakaamme sairastuneet elintarvikehankintaryhmät uusiin, antakaamme niihin uusia, lujempia, rehellisempiä, tietoisempia, kokeneempia voimia, ja me hankkimme saman määrän viljaa, ne samat tuhannet puudat viljaa, jotka 200 ihmistä raahaavat erikseen ponnistellen 15 puutaa miestä kohti ja kohottaen samalla hintoja ja voimistaen keinottelua. Mutta me liitämme nuo 200 ihmistä yhteen, luomme tiiviisti yhteenliittyneen, lujan työläisarmeijan. Ellemme siinä heti onnistu, niin toistamme ponnistuksemme; me tulemme jokaisessa tehtaassa pyrkimään siihen, että tietoiset työläiset antaisivat enemmän voimia, luotettavampaa väkeä keinottelua vastaan käytävää taistelua varten, ja me olemme varmoja siitä, että työläisten tietoisuus, kurinalaisuus ja järjestyneisyys pääsevät lopulta voitolle kaikista raskaista koettelemuksista. Ja kun ihmiset omasta kokemuksestaan vakuuttuvat, että elintarvikekeinottelulla ei voida pelastaa satojatuhansia nälkäänäkeviä, niin silloin me huomaamme, että järjestyneisyys ja tietoisuus pääsevät voitolle ja että me onnistumme järjestämään yhteenliittymisen pohjalla taistelun nälänhätää vastaan ja saamme aikaan oikeudenmukaisen viljan jakelun.

Minulta kysytään täällä: mutta minkä vuoksi ei ole saatettu voimaan monopolia muiden tuotteiden, teollisuus-

tuotteiden suhteen, jotka ovat yhtä tärkeitä kuin vilja? Siihen vastaan: Neuvostovalta ryhtyy kaikkiin toimenpiteisiin toteuttaakseen sen. Te tiedätte, että meillä on suuntana järjestää, yhdistää tekstiilitehtaat, tekstiilituotanto. Te tiedätte, että tämän organisaation useimmissa johtavissa keskuksissa toimivat työläiset, te tiedätte, että Neuvostovalta ryhtyy kansallistamaan kaikkia teollisuusaloja, te tiedätte, että tätä tehtävää toteutettaessa nousee eteemme suuria vaikeuksia, että siinä tarvitaan paljon voimia, jotta kaikki se voitaisiin luoda järjestyneesti. Me emme ryhdy ratkaisemaan tätä tehtävää siten kuin sitä ratkaisevat virkamiehiin nojautuvat hallitukset. Sillä tavalla on helppo johtaa: saakoon toinen 400, toinen enemmän, tuhat ruplaa, meidän asianamme on käskää, heidän on täytettävä käskyt. Sillä tavalla johdetaan kaikissa porvarillisissa maissa, niissä palkataan virkamiehiä korkealla palkalla, palkataan samojen porvarien mammanpoikia ja annetaan johtaminen heidän käsiinsä. Neuvostotasavalta ei voi johtaa sillä tavalla. Neuvostovalalla ei ole virkamiehiä, jotka johtaisivat ja ohjaisivat kaikkien tekstiilitehtaiden yhdistämistä, tilinpitoa, kaikkien välttämättöimpien kulustarvikkeiden monopolisointia ja niiden oikeudenmukaista jakelua. Siksi me käännyimme kehotuksella näiden samojen työläisten puoleen, tekstiilityöntekijäin ammattiliittojen edustajain puoleen ja sanomme: teidän pitää olla enemmistönä tekstiiliteollisuuden Keskushallinnon johtavassa kollegiossa ja te olette enemmistönä siinä samoin kuin olette enemmistönä Korkeimman kansantalousneuvoston johtavissa kollegioissa. Työläistoverit, ryhtykää itse käsiksi tähän mitä tärkeimpään valtiolliseen tehtävään, me tiedämme, että se on vaikeampaa kuin toimeliiden virkailijoiden nimittäminen, mutta me myös tiedämme, että muuta tietä ei ole. Pitää antaa valta työväenluokan käsiin ja kaikista vaikeuksista huolimatta opettaa edistyneimpiä työläisiä, jotta he voisivat kokemuksensa pohjalla, nahoissaan tuntien, omin voimiansa saavuttaa sen taidon, kuinka pitää jakaa kaikki kulustarvikkeet, kaikki kutomatuotteet työtätekevien etuja silmälläpitäen. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Juuri sen vuoksi Neuvostovalta tekee valtion monopolin voimaansaattamiseksi ja kiinteiden hintojen säätämiseksi kaiken, minkä se nykytilanteessa voi tehdä, tekee sen työläisten avulla, yhdessä työläisten kanssa, antaa heille enem-

mistön jokaisessa hallinnossa, jokaisessa keskuselimessä olkoonpa se Korkein kansantalousneuvosto, metallityöläisten tai muutamassa viikossa kansallistettujen sokeritehtaiden yhtymä. Tämä tie on vaikea tie, mutta, toistan sen vielä, ilman vaikeuksia ei päästä siihen, että työläiset, jotka olivat ennen tottuneet ja jotka porvaristo oli satojen vuosien kuluessa totuttanut vain täyttämään nöyrästi sen käskyjä, että nämä työläiset siirtyisivät toiseen asemaan, että he tuntisivat, että me itse olemme valta. Me itse olemme teollisuuden isäntiä, viljan isäntiä, kaikkien tuotteiden isäntiä maassa. Ja kun työväenluokka käsittää selvästi tämän, kun se kokemuksellaan ja työllään kymmenkertaistaa voimansa, niin vasta silloin sosialistisen vallankumouksen kaikki vaikeudet voitetaan.

Päätän puheeni kehottamalla tehdaskomiteoiden konferenssia vieläkin kerran ryhtymään toimenpiteisiin Moskovassa, jossa vaikeudet ovat erikoisen suuria, sillä Moskova on kaupan ja keinottelun suuri keskus, jossa kymmenet tuhannet ihmiset vuosikausia elävät vain kaupalla ja keinottelulla hankkimillaan varoilla, täällä Moskovassa vaikeudet ovat erikoisen suuria, mutta täällä on myös sellaisia voimia, jollaisia ei ole yhdessäkään pikkukaupungissa. Näiden työläisjärjestöjen, näiden tehdaskomiteoiden pitää vain hyvin muistaa ja ottaa vakavasti huomioon se, mitä nykyiset tapahtumat opettavat, mitä opettaa nykyinen nälänhätä, johon Venäjän työtätekevät ovat joutuneet. Siltä, ettei valta palautuisi jälleen tilanherroille ja kapitalisteille, voivat pelastaa vallankumouksen vain yhä uudet järjestöt, tietoisten ja eturivin työläisten entistä laajemmat järjestöt. Sellaisia työläisiä on nykyään enemmistö, mutta se ei vielä riitä; heidän pitää enemmän osallistua yleisvaltakunnalliseen työhön. Moskovassa on hyvin paljon tapauksia, jolloin keinottelijat käyttävät hyväkseen nälänhätää, rikastuvat sen kustannuksella ja rikkovat viljamonopolia, jolloin rikkailla on kaikkea, mitä ikinä haluavat. Moskovassa on 8.000 kommunistipuolueen jäsentä, ammattiliitot antavat Moskovassa 20—30 tuhatta miestä ja naista, joista ne voivat mennä takuuseen ja jotka ovat proletarisen politiikan luotettavia ja horjumattomia toteuttajia. Liittäkää heidät yhteen, järjestäkää heistä satoja tuhansia hankintaryhmiä, käykää käsiksi elintarvikekysymykseen, järjestämään tarkastuksia koko rikkaan väestönosan keskuudessa, ja te

saatte aikaan sen, mitä tarvitsette. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Viime kerralla puhuin teille, millaista menestystä tässä asiassa on saavutettu Jeletsin kaupungissa, mutta Moskovassa se on paljon vaikeampaa. Sanoin, että Jelets on kaupunki, jossa asiat on pantu hyvään järjestykseen, ja että on monia kaupunkeja, joissa asiat ovat paljon huonommin, sillä tämä tehtävä on vaikea, sillä siinä ei ole kysymys aseiden puutteesta — niitä on vaikka kuinka paljon,— vaan vaikeus on siinä, kuinka voidaan nostaa johtaviin ja vastuunalaisiin toimiin satoja ja tuhansia ehdottomasti luotettavia työläisiä, jotka kykenevät ymmärtämään, että he eivät suorita omaa paikallista, vaan koko Venäjää käsittävää tehtävää, ja kykenevät toimimaan tehtävissään koko luokan edustajina sekä järjestämään työn sopusuhtaisen ja tarkan suunnitelman mukaisesti, panemaan toimeen määräykset, täyttämään Moskovan Neuvoston, koko proletarisen Moskovan kaikkien järjestöjen päätökset. Koko vaikeus on proletariaatin järjestämisessä, sen tietoisuuden kohottamisessa entistä korkeammaksi. Kun tarkastelette Pietarin vaaleja ¹³⁹, niin saatte nähdä, että siitä huolimatta, vaikka siellä raivoaa vielä pahempi nälänhätä kuin Moskovassa, vaikka siellä onnettomuudet tuntuvat vielä raskaampina, siellä kuitenkin lujittuu uskollisuus työväenvaltakunnasta kohtaan, siellä lujittuu järjestyneisyys ja yhtenäisyys, ja silloin te käsitätte, että rinnan meitä kohdanneiden onnettomuuksien voimistumisen kanssa voimistuu myös työväenluokan päättäväisyys voittaa kaikki nuo vaikeudet. Astukaa tälle tielle, toimikaa tarmokkaammin, lähettäkää uusia tuhatlukuisia hankintaryhmiä suorittamaan tätä tehtävää, auttamaan elintarvikekysymyksen järjestämistä, ja me yhdessä teidän kanssanne, nojautuen teidän tukenne voitamme nälänhädän ja saamme aikaan leivän oikeudenmukaisen jakelun. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

3

PÄÄTÖSLAUSELMA NYKYHETKEN TILANTEESTA
TEHDYN SELOSTUKSEN JOHDOSTA

Kannattaen täydellisesti Neuvostovallan elintarvikepolitiikkaa Moskovan tehdaskomiteoiden IV konferenssi hyväksyy erikoisesti maalaisköyhälistön yhdistämisen politiikan (ja korostaa, että kaikkien työläisten on välttämättömästi tuettava sitä).

Työläisten vapauttaminen on vain itsensä työläisten asia, ja vain kaupunkilaistyöläisten ja maalaisköyhälistön lujan liiton avulla voimme voittaa porvariston ja kulakkien vastarinnan, saada haltuumme kaikki viljaylijäämät ja jakaa ne oikein hätääkärsivien kesken sekä kaupungeissa että maaseudulla.

Konferenssi kehottaa kaikkia tehdaskomiteoita ponnistamaan kaikki voimansa yhä laajempien työläisjoukkojen järjestämiseksi elintarvikehankintaryhmiin ja niiden nostamiseksi varmojen toverien johdolla tukemaan aktiivisesti ja kaikinpuolisesti työläisten ja talonpoikain hallituksen elintarvikepolitiikkaa.
